

Tradycyjne pozyskiwanie soli i dziedzictwo kulturowe

W Zatoce Pirańskiej, leżącej pomiędzy Zatoką Triesteńską a Półwyspem Istrii, znajdowały się dawniej solniska: w Sečovlje, Luciji, Strunjanie, Muggi, Koprze i Izoli. Podlegały one nie tylko interesom politycznym i ekonomicznym, ale i kapryśności natury, za sprawą której raz zbieranie soli było niemożliwe przez długi okres czasu, a innym razem okolice te wręcz opływały w sól. Tereny te były często powodem politycznych przepychanek, a nawet wojen, ponieważ sól była wartościowym materiałem i dobrem strategicznym, kluczowym w konserwowaniu żywności i wytwarzaniu prochu strzelniczego.

Solniska w miejscowościach Sečovlje i Strunjan to dzisiaj jedyne miejsca tego typu położone w tej części Adriatyku, gdzie sól jest dalej pozyskiwana tradycyjnymi metodami. Obecnie pełnią raczej funkcje zachowawcze i kulturowe niż ekonomiczne: tak pozyskana sól jest wykwintnym przysmakiem używanym w gotowaniu; zachowanie tradycji związanych z pozyskiwaniem soli zwiększa świadomość na temat dziedzictwa kulturowego; okolice solniska dają schronienie rzadkim i wyjątkowym gatunkom roślin i zwierząt, a jednocześnie są rezerwatami przyrody i wspomnieniem po dawniej bogatym wybrzeżu śródziemnomorskim, które teraz tak szybko zanika.

